

Groucho på ständig repeat

På min farstubro framåt fem på eftermiddagen då sensommarsolens sista strålar letar sig in genom syrenbusken sitter jag och väntar på katten. Kaffet är drucket men en liten slurk whisky har jag kvar. Jag sitter med en envis liten fras i mitt huvud, en "Captain Spaulding" står på repeat och melodin får liksom inget slut. Det är behagligt att sitta så här med tankar som vandrar ostört men den behagliga dåsigheten störs.

Varför envisas han med sin sång?

Tomtar på loftet. Jag har tomtar på loftet. Samma rader om och om igen.

"I'll stay a week or two, I'll stay the summer thru, but I am telling you,
I must be going".

Vem, vilka sjunger den sången?

Jag beslutar mig för att ta ett varv på "vinden". För att titta till mina tomtar.

Vindlande trappor går upp till min dimmiga "vind", lådor med damm och sågspån, lådor med olika namn i labyrintiska gångar. Det är dragigt och stökigt och gamla fotspår visar var jag gått förr och var jag slutat gå på grund av att den oundvikliga glömskan tvingat mig.

Somliga gömmen har läsbara namn, på andra har bläcket flutit ut och är svårtytt. Vissa har öppnats många gånger med spår av tydligt slitage i mekanismen. Här har jag hämtat skatter många gånger, hit hittar jag utan ficklampa.

Lådan med texten "Tappade trådar"!" och en gigantisk koffert full med klichéer och slagg visar ändå att jag verkligen letat de flesta av de 280 320 dagar som gått. Lådan med tomtar törs jag inte öppna.

Men se där står en dator! Irrvägar leder ibland helt rätt på ett underbart sätt. I datorns inre finner jag en fil med rubriken *Vinden*.

I den ligger filmtiteln "Animal Crackers" med Bröderna Marx, där Groucho spelar lycksökaren Captain Spaulding och Margaret Dumont har rollen som den rika mecenaten Mrs Rittenhouse. Den kvice manusförfattaren George S. Kaufman skrev pjäsen med samma namn som sedan filmades 1930.

Han och Grucho verkade i trettiotalets kolossala amerikanska showbiz-period. Kaufman avbröt en gång en repetition med Bröderna Marx, som från vaudevilletidens tuffa skola lärt sig

improvisera för att överleva, och sa: "Excuse me for interrupting, but I thought for a minute I actually heard a line I wrote".

Grouchos improvisationer var dåtidens popkultur helt enkelt. Oförskämt som 60-talet. Groucho och Lennon var båda underdogs. I TV-serien *You Bet Your Life* som gick i 14 år (!) mellan 1947 – 1961 kan du njuta av Groucho som programledare när han gör [den berömda intervjun med Gonzales Gonzales](#).

Groucho avlevererar sina oneliners i rasande tempo men mitt i allt finns också poesi i sångnumren. Här är raderna jag fann som ger livet perspektiv, ur [sången Hooray for Captain Spaulding](#).

Mrs. Rittenhouse:

– For my sake you must stay, if you should go away, you'd spoil this party I am throwing ...

Captain Spaulding:

– I'll stay a week or two, I'll stay the summer thru, but I am telling you, I must be going".

Det nyckfylla i kaptenens löften ger en vacker och humoristisk bild av livets förgänglighet. När jag sluter ögonen öppnas öronen och jag hör Groucho krusas och smickras av Mrs. Rittenhouse. Kanske en julafton i min barndom då endast en kanal fanns och Gagarin tog ett varv runt vårt blåa klot.

Ord, bilder, musik öppnar dörrar i mitt medvetande. Människor går förbi på gatan. Leder på cyklar.

Nu kommer katten.

Farbror Mosterberg

Bild: AK Rockefeller/Flickr